

o koupi akcií jen na oko, neboť tím nezměnilo se ničeho na skutečnosti, vyplývající z tvrzení žaloby, že žalovaní byli nadále činní jen jako členové syndikátu, a že nešlo o poměr, jež má na mysli § 39 čís. 3 uvoz. zák. k obch. zák., nýbrž o poměr žalovaných jen jako členů zvláštního sdružení k bance.

Čís. 4911.

Zaměstnanci, jehož služební smlouva, uzavřená na dobu jednoho roku, byla zaměstnavatelem bezdůvodně předčasně rozvázána, přísluší po rozumu ustanovení §u 1162 obč. zák. posl. věta, úplata za 3 měsíce beze srážky případného výdělku jinde.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, Rv I 200/25.)

Žalobce byl žalovanou obcí přijat na rok za obecního pastýře. Byv předčasně propuštěn, domáhal se podle §u 1162 b) obč. zák. platu za tři měsíce. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, maje za to, že žalobce nemůže se domáhati tříměsíčního platu proto, ježto služební smlouva byla uzavřena na rok. Odvolací soud uznal podle žaloby. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, opírající se toliko o dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s., není opodstatněno. Jde pouze o výklad §u 1162 b) obč. zák. Dovolací soud souhlasí s výkladem odvolacího soudu. Zaměstnanci, jehož služební smlouva, uzavřená na dobu jednoho roku, byla zaměstnavatelem bezdůvodně předčasně rozvázána, přísluší po rozumu ustanovení §u 1162 obč. zák. posl. věta, úplata za 3 měsíce beze srážky případného výdělku jinde. Názor dovolatelky, že zaměstnanci přísluší nárok na úplatu za tři měsíce jen tehdy, když služební smlouva nezněla na dobu delší tří měsíců, nenachází opory ani v doslovu onoho zákonného ustanovení, ani v důvodové zprávě vlády k němu, jak jest obsažena ve věstníku ministerstva spravedlnosti z roku 1916, str. 117 a 118. (Viz k tomu rozhodnutí nejv. soudu čís. 1411 sb. n. s.). Tříměsíční požitky zabezpečuje zákon v §u 1162 b) obč. zák. zaměstnanci za všech okolností, nerozeznáváje, za kterou dobu si zaměstnanec činil další nároky, zdali si v mezidobě našel jiné zaměstnání a zdali jím něco vydělal, čili nic.

Čís. 4912.

Odpůrčí řád.

Připustnost odpůrčí žaloby (§ 8) není podmíněna tím, že žalobce vyčerpal již všechny možné exekuční prostředky, nanejvýš dokonce i prostředek vyjevovací přísahy. Žalovanému náleží dokázati, že jest zde jmění, k uspokojení žalobce postačité a pro něho dostižitelné.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, Rv I 406/25.)

Odpůrčí žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic,
Nejvyšším soudem z těchto

důvodu:

Podle §u 8 odp. ř. jest k odporu oprávněn každý věřitel, jehož pohledávka jest vykonatelnou, bez ohledu na dobu jejího vzniku, pokud exekuce na dlužníkovu jmění nevedla k úplnému uspokojení věřitelovu, nebo sluší-li pokládati za to, že by k němu nevedla. Zákon tedy předpokládá, že vykonatelná pohledávka je nedobytnou, a sice nedobytnou nikoli snad v době odporovatelného jednání, nýbrž v době podání žaloby. Než o nedobytnosti nelze mluvit teprve, když věžitelem byly vyčerpány veškeré exekuční prostředky a když vyjevovací přísaha byla dlužníkem složena, pokud se týče na něm vynucena, jak mylně za to má dovolání. Naopak stačí po případě i bezvýsledná exekuce mobilární, zejména když jako v tomto případě, není tu nemovitého, pokud se týče jinakého exekuci podléhajícího a snadno postižitelného dlužníkovu majetku, a stačí podle výslovného znění zákona dokonce, že v době podání žaloby bylo lze předpokládati, že exekuce by nevedla k cíli, t. j. k úplnému věžiteľovu uspokojení. Na žalované bylo, by tvrdila a dokázala, že dlužník (její manžel) v době podání žaloby měl majetek ve smyslu §u 8 odp. ř., t. j. jmění exekuci podléhající a pro věžitele také dosažitelné, a právem poukazuje odvolací soud k tomu, že žalovaná takového zdroje jmění svého manžela ani blíže nenaznačila.

Čís. 4913.

§ 56 podmínek (usancí) pražské bursy pro obchod se zbožím není předpisen donucovacího práva ve smyslu čl. XXV. uv. zák. k c. ř. s.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, Rv I 431/25.)

Žalobu o zrušení nálezů rozhodčího soudu Pražské bursy pro zboží a cenné papíry odůvodňoval žalobce tím, že nálezem byly porušeny donucující prý předpisy §§ 56 čís. 2, 57 b), 47 b) bursovních zvyklostí pro obchod zbožím na Pražské burse a dále § 63 vyr. ř., §§ 21 a 22 konk. ř. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Právní posouzení věci záleží jedině v řešení otázky, zda § 56 podmínek (usancí) Pražské bursy pro obchod se zbožím jest předpisem práva donucovacího. Ostatní ustanovení, na něž bylo v tomto sporu poukázáno, nepřicházejí v úvahu, ať jde o další §§ těchto usancí neb o předpisy konkursního nebo vyrovnacího řádu, citované v rozsudku soudu první stolice, neboť lze užiti jich v tomto sporu jen prostředně, t. j. použitím §u 56 usancí. Odvolací soud posoudil zápornou odpověď